

1er premi "Categoria exalumnes"

Núria B.
Tortajada
Guillén

ON S'AJUNTA EL CERCLE

Si pogués parlar d'un mi , o d'un jo, o d'un ells als quals pertanyia, no seria difícil d'explicar-ho. I no ho explicaria, de ser fàcil. I ho explico perquè era un nosaltres. Un tu a tu. Un tu per tu.

Recordo núvols, sorra de pati, fulles d'arbre i trossets de somni que s'amagaven aquí i allí, sota les cadires de la classe, el pot de llapis o qualsevol bella fotografia vella. Ara s'amaguen més allí que aquí, aquells gastats somnis...

Avui he tornat a buscar aquells dies, a la tanca , al parc, a les fonts,... Els he buscat entre els enormes vidres, i els llibres i els colors... I estaven, però lluny.

Rajoles blaves:

Tot era tan serè, a l'escola! Fins i tot el pas de la innocència a l'ull viu ho va ser.

Blaves eren les llàgrimes dels que entraven a pàrvuls i dels que ho segueixen fent. El pas de deixar-se anar de la mà de la mama per estrènyer fortíssim la de la mestra, també és un pas serè. L'aigua amb que ens rentàvem les mans després de pintar, tenia un màgic reflex blau. Com enyoro embrutar-me les mans! Algú d'ulls blaus em va ensenyar a pintar, a l'escola! I serè com el blau era l'esperit d'aquell qui cuidava dels